

Ježíš je spása

Anděl Páně se Josefovi zjevil ve snu a řekl mu: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Duchu svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“

(Mt 1,20–21)

Musel to být někdo jako anděl Gabriel, posel dobrých zpráv od Hospodina, který letos na 184. kilometru dálnice D1 směrem na Brno napsal velikým písmem: Ježíš je spása. Překvapuje tím dnešní řidiče stejně, jako kdysi překvapil Josefa, který neměl kvůli těhotné Marii klidné spaní.

Křiklavě červený nápis na betonovém panelu po pravé straně jízdy dává všem řidičům, kteří dojeli až sem, nepřehlédnutelně znát, že mají Spasitele a že potud jsou Ježíšem zachráněni, protože to zase jednou přežili, a že by se možná slušelo poděkovat Bohu za záchranu života. Neboť dojet z Prahy až tak daleko není pro nikoho vůbec samozřejmé. Stačí totiž před cestou i během ní průběžně sledovat zprávy z dálnice a všem je hned jasné, jaká je to milost a štěstí. Mnoho řidičů totiž ke kóťe s evangeliem, že Ježíše je spása, vůbec nedojedou, někteří se jí ani nedožijí a jiní jsou nuceni ji kvůli havárii a nekořečným kolonám objet po vedlejších silnicích, a to mohou být rádi, že neskončili v nemocnici. Jak to bude s námi, až opět pojedeme tímto směrem, je otevřená otázka. Stačí totiž hromadná nehoda, mikrospánek za volantem, nepozorné či bezohledné předjíždění nebo docela obyčejná porucha třeba, že nám či někomu jinému za jízdy praskne pneumatika.

Nápis podél dálnice oznamující, že Ježíš je spása, je skutečně andělskou zvěstí. Gabriel to řekl jasně: „On vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ Hřích totiž v řeči Bible znamená minout se cíle, znamená, že sjedeme z cesty, po níž jsme měli jet a bloudíme někde po okresech a hledáme cestu zpět. To je ovšem ještě pořád dobrá varianta oproti té, kdy v plné rychlosti vybočíme ze svého směru a nekontrolovaně čelně narazíme do protijedoucího vozu nebo to napálíme do svodidel či betonového pilíře, který nad námi drží mostní konstrukci. Takový hřích, takové minutí se cíle mívá fatální následky.

Nepřehlédněme proto andělské zvěstování podél dálnice D1. Ježíšova spása je totiž mnohem úžasnější, než si často uvědomujeme. Spočívá nejen v tom, že nám Bůh odpouští, že jsme odbočili, kde neměli, nebo že zbytečně bloudíme, anebo že jsme vjeli kamsi do protisměru, ohrozili druhé a způsobili nehodu. Ježíšova spása spočívá v něčem mnohem větším, než že nám Bůh milostivě promine pokutu a nebude nás sankcionovat za naši bezohlednou či nepozornou jízdu životem. Spása znamená mnohem víc, Ježíš nás chce už dopředu vysvobodit od bloudění i těžkých havárií, chce nás včas vracet na správný směr, uzdravovat nás z našich zranění, ale především nás chce podržet ve správném směru, abychom dojeli šťastně do cíle.

Proto je třeba dodat, že ani ti řidiči, kteří bezpečně minuli 184. kilometr s informací, že Ježíš je spása, ještě nemají vyhráno! Mají sice správnou informaci a doposud se jim dařilo držet směr a možná i dopravní předpisy, je ale známo, že nejvíce nehod se stává až těsně před cílem, kdy pozornost slábne a člověk bláhově podlehne dojmu, že teď už se nemůže nic stát, protože nejnáročnější úsek života má přece za sebou. Ono je totiž žel nakonec ve výsledku jedno, jestli člověk zahyne na začátku cesty, v její půli nebo při parkování u svého domu. Proto se držíme evangelia o Ježíši, který je zachránce, nejen na 184. kilometru, ale na všech cestách.

Podle všeho to skutečně musel být někdo jako anděl Gabriel, kdo vzal barvu a nastříkal všem řidičům před oči nápis: Ježíš je spása. Je to andělská zvěst platná od časů prvního zvěstování Marii a Josefovi až dodnes. Je platná na celý náš život a pro všechny naše cesty. A co víc, Ježíš je spása, i kdyby člověk na dálnici D1 zahynul, jako se to mnohým stalo a žel ještě stane. Konečně Ježíš nám neslibuje, že to na D1 přežijeme, ale slibuje nám vysvobození od hříchu a život věčný. To se pak může každý věřící radovat, neboť i kdyby umřel, živ bude. Proto je dobré si křiklavě červeného evangelia opakovane všimnout a dát se jím překvapit.

Bronislav Matulík

Usilujme o pokoj

Pastýřský dopis Davida Nováka, předsedy RCB

Milé sestry, milí bratři,

zdravím Vás na začátku adventu slovy, která nejsou adventní, ale která spíše reagují na probíhající situaci ve světě, v našem státě, v církvi i v našich rodinách: *A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.* Řím 15, 19

Minulý rok jsem na prahu adventu při celocírkevní bohoslužbě kázal na 91. Žalm. Hlavním poselstvím tehdy bylo „Bůh nás chrání před plížícím se virem“. Po roce jsme

svědky další vlny nákazy, která je jiná v tom, že přináší ještě jeden velmi agresivní virus.

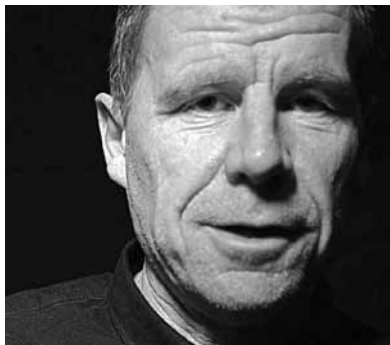
Virus, který napadá nikoli naše fyzická těla, ale tělo Kristovo, tedy naše sbory, a tím i celou církev. Jedná se o virus rozdělení. Podobně jako covid, ani tento virus nenapadá všechny, ale šíří se a nikdo vůči němu není zcela imunní. A stejně jako jiná virová onemocnění může přinést dlouhodobé následky. V současné době nás většinou nerozděluje učení ani pohled na to, jak naše sbory vést, ale jak se

postavit k probíhající pandemii, jaký zaujmout postoj k očkování a jak přistupovat k těm, kteří zaujmají postoj opačný než já. Nemyslím si, že rozdělení jsme, ale vnímám, že nás „virus rozdělení“ ohrožuje a že mnozí z nás mají obavy, co s námi udělá.

Mám za to, že stávající situace je po mnoha letech jednou z největších zkoušek, kterou prochází nejen naše země, ale i církev. Budeme schopni tuto zkoušku ustát? Na jejím konci snad nebudou desetitisíce mrtvých, ale můžeme se dočkat rozdělených sborů a narušených vztahů.

Smyslem tohoto dopisu není, a ani nemůže být, dát konečnou odpověď na téma, které řeší mnozí odborníci. Chci spíše ukázat na dva následující principy. Když v římském sboru hrozilo rozdělení kvůli masu obětovanému modlám, Pavel neřeší, zda tento druh masa je nebo není „infikovaný“ tím, jak byl použit v minulosti, ale rozhodne se jednat s ohledem na druhé. Píše: „*Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech... Nesuďte už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení... Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem... A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.*“ (Řím 14)

Z našeho úhlu pohledu se sice jednalo jen o jídlo, ale pro tehdejší křesťany to byla podobná rozbuška, jako je dnes očkování. Jistě je v pořádku na toto téma vést diskuse, ale Pavel radí: nepři se a zároveň usilovně přemýšlej, zda tvoje postoje a skutky vedou k pokoji a společnému růstu. Tím není řečeno, že mám vždy dělat to, co chce druhý, nebo že nesmím posuzovat, ale že mám být ohleduplný, nemám soudit a zároveň mám žít pod otázkou, jak moje postoje a skutky prospívají růstu Božího království.

Smyslem tohoto dopisu není, a ani nemůže být, dát konečnou odpověď na téma, které řeší mnozí odborníci. Chci spíše ukázat na dva následující principy. Když v římském sboru hrozilo rozdělení kvůli masu obětovanému modlám, Pavel neřeší, zda tento druh masa je nebo není „infikovaný“ tím, jak byl použit v minulosti, ale rozhodne se jednat s ohledem na druhé. Píše: „*Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech... Nesuďte už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení... Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem... A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.*“ (Řím 14)

Z našeho úhlu pohledu se sice jednalo jen o jídlo, ale pro tehdejší křesťany to byla podobná rozbuška, jako je dnes očkování. Jistě je v pořádku na toto téma vést diskuse, ale Pavel radí: nepři se a zároveň usilovně přemýšlej, zda tvoje postoje a skutky vedou k pokoji a společnému růstu. Tím není řečeno, že mám vždy dělat to, co chce druhý, nebo že nesmím posuzovat, ale že mám být ohleduplný, nemám soudit a zároveň mám žít pod otázkou, jak moje postoje a skutky prospívají růstu Božího království.

Smyslem tohoto dopisu není, a ani nemůže být, dát konečnou odpověď na téma, které řeší mnozí odborníci. Chci spíše ukázat na dva následující principy. Když v římském sboru hrozilo rozdělení kvůli masu obětovanému modlám, Pavel neřeší, zda tento druh masa je nebo není „infikovaný“ tím, jak byl použit v minulosti, ale rozhodne se jednat s ohledem na druhé. Píše: „*Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech... Nesuďte už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení... Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem... A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.*“ (Řím 14)

Z našeho úhlu pohledu se sice jednalo jen o jídlo, ale pro tehdejší křesťany to byla podobná rozbuška, jako je dnes očkování. Jistě je v pořádku na toto téma vést diskuse, ale Pavel radí: nepři se a zároveň usilovně přemýšlej, zda tvoje postoje a skutky vedou k pokoji a společnému růstu. Tím není řečeno, že mám vždy dělat to, co chce druhý, nebo že nesmím posuzovat, ale že mám být ohleduplný, nemám soudit a zároveň mám žít pod otázkou, jak moje postoje a skutky prospívají růstu Božího království.

Smyslem tohoto dopisu není, a ani nemůže být, dát konečnou odpověď na téma, které řeší mnozí odborníci. Chci spíše ukázat na dva následující principy. Když v římském sboru hrozilo rozdělení kvůli masu obětovanému modlám, Pavel neřeší, zda tento druh masa je nebo není „infikovaný“ tím, jak byl použit v minulosti, ale rozhodne se jednat s ohledem na druhé. Píše: „*Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech... Nesuďte už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení... Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem... A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.*“ (Řím 14)

Z našeho úhlu pohledu se sice jednalo jen o jídlo, ale pro tehdejší křesťany to byla podobná rozbuška, jako je dnes očkování. Jistě je v pořádku na toto téma vést diskuse, ale Pavel radí: nepři se a zároveň usilovně přemýšlej, zda tvoje postoje a skutky vedou k pokoji a společnému růstu. Tím není řečeno, že mám vždy dělat to, co chce druhý, nebo že nesmím posuzovat, ale že mám být ohleduplný, nemám soudit a zároveň mám žít pod otázkou, jak moje postoje a skutky prospívají růstu Božího království.

Smyslem tohoto dopisu není, a ani nemůže být, dát konečnou odpověď na téma, které řeší mnozí odborníci. Chci spíše ukázat na dva následující principy. Když v římském sboru hrozilo rozdělení kvůli masu obětovanému modlám, Pavel neřeší, zda tento druh masa je nebo není „infikovaný“ tím, jak byl použit v minulosti, ale rozhodne se jednat s ohledem na druhé. Píše: „*Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech... Nesuďte už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení... Tvé přesvědčení ať zůstane mezi tebou a Bohem... A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu.*“ (Řím 14)

Z našeho úhlu pohledu se sice jednalo jen o jídlo, ale pro tehdejší křesťany to byla podobná rozbuška, jako je dnes očkování. Jistě je v pořádku na toto téma vést diskuse, ale Pavel radí: nepři se a zároveň usilovně přemýšlej, zda tvoje postoje a skutky vedou k pokoji a společnému růstu. Tím není řečeno, že mám vždy dělat to, co chce druhý, nebo že nesmím posuzovat, ale že mám být ohleduplný, nemám soudit a zároveň mám žít pod otázkou, jak moje postoje a skutky prospívají růstu Božího království.

Zdá se, že postoje ohledně viru i očkování jsou u spousty lidí v národě, stejně tak křesťanů, v mnoha případech více méně uzavřeny. V takovéto situaci není řešením zakládat podle názoru na pandemii odštěpené skupiny, ale v kontextu nastalé situace být vůči druhým maximálně ohleduplní, což znamená dokázat se v leccem i zapřít, dělat v rámci možností vše, abychom šíření viru omezili, a stejně tak bránit šíření nesmyslných a poplašných zpráv, které k mému zděšení mnozí křesťané rozesílají. Druhý Pavlův apel je: „*Přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.*“ To je velmi snadné, pokud se jedná o někoho, kdo je v mé názorové bublině. Ale skutečně Pavel myslel každého a, ještě navíc, jako Kristus přijal nás?! Ano, tento verš je třeba brát doslova... A kde jinde než v církvi ho máme realizovat?

Milí přátelé, stávající situace je a bude pro mnohé nelehkou zkouškou. Rádi jsme hovořili o tom, že naše církve má rodinný charakter. Pohled na sbor jako na rodinu je silným odkazem našich otců i naším současným dobrým důrazem. Nenechme si tento důraz vyrvat. Nepůjde to samo, budeme se o něj muset „poprat“, a to nikoli v boji s druhými, ale často v sobě samých. Zároveň myslíme na potřebné, kteří mezi námi budou přibývat, usilujeme o to být nositeli pokoje a společně hledejme, co prospívá růstu Božího království.

Přeji vám požeňnaný advent, ve kterém budeme moci díky Boží moci prožívat pokoj uprostřed nepokoje a jednotu uprostřed nejednoty.

Váš v Kristu

David Novák
V Adventu 2021

Blahoslavená čistého srdce

Vzpomínky na Věru Najbrtovou

Dne 18. října nás ve věku 83 let opustila naše milovaná manželka, maminka a babička, paní Věra Najbrtová. Tak jsme četli na smutečním oznámení vedle fotografie mladé a půvabné ženy pod slunečníkem. Nádherný obrázek, který připomněl tvář Věry před mnoha lety. Moc mě výběr této fotky potěšil. Myslím, že zdaleka nejsem jediný z jejích blízkých a známých, kdo si vybaví její podobu právě spíše z dob mladších. A biblický verš na parte ještě umocňuje ten dojem. „Blahoslavení čistého srdce...“ Věra byla krásná žena, nejen na pohled! Vzpomínám na dvě setkání v minulosti. Když přijel před mnoha lety na návštěvu k mým rodičům Slávek Najbrt se svou snoubenkou Věrou, okouzila mne moje budoucí tetička tak, že jsem jí napsal během návštěvy tajně svůj první milostný dopis. Ve svých asi devíti letech jsem začal oslovením MILÁ VJERO, s tou naivní hrubkou Vjero. Tajně jsem papírek strčil do kapsy jejího kabátu v předsíni. Po letech mi ho ukázala...

Později už jako student jsem potřeboval radu v nesnadných milostných záležitostech. S jistotou, že Věra je zbožná a přitom bez zákonických předsudků, jsem jí všechno vyklopil. A dostalo se mi neokázalé a nepatetické pomoci. A taky útěchy!

Věra byla paní učitelkou. Své povolání milovala a zastávala je úspěšně, celou svou bytostí. Vždyť i při příležitosti posledního rozloučení se dostavilo několik z jejích dávno bývalých žáků. Věra měla úžasný dar přiblížit se k lidem a navázat důvěrný neokázalý vztah. Podobně vítala mnohé z kamarádů nebo později spolupracovníků svých synů Aleše a Marka v jejich prostorném domově nebo na chalupě. A mnozí neměli zábrany a svěřovali se v laskavé pohodě její přítomnosti. Blahoslavení čistého srdce...

Věra milovala nade vše svou rodinu, těšilo ji starat se o chod domácnosti. A úplně samozřejmě také svou lásku v praktické podobě věnovala svým vnučkám a vnukům. Vždy ochotná pohlídat, pomoci, vyslechnout.

Slávek a Věra Najbrtovi byli pravidelnými návštěvníky bohoslužeb v Soukenické. Zde našli řadu svých dobrých společných přátel. Už před svatbou ve zdejším sboru a v průběhu těch dalších mnoha let. S vděčností na setkávání s Věrou vzpomínáme. A co v tom mém dětském dopise stálo dále za oslovením? Milá Vjero, mám Tě rád. Milá Věro, děkujeme za Tvůj život a máme Tě rádi!

Tomáš Najbrt

S Věrou jsem se prvně potkala na sborovém dni v Bystrém a později, když jsem se provdala do Prahy, jsme se začaly potkávat ve sboru v Soukenické. Pár let na to za mnou přijela na chalupu do Kounova v Orlických horách, jelikož měli chalupu nedaleko na Novém Hrádku. Byla jsem z její návštěvy překvapená, ale od prvního okamžiku jsme si měly spolu o čem povídat a odpolední káva se protáhla až do večera. Věra byla nesmírně milá a myslím, že tehdy vzniklo naše přátelství. Často jsme se pak potkávali s ní i se Slávkem. Věrka milovala svého manžela, svou rodinu, děti, ráda se smála a výborně vařila. Na Věrce jsem si vážila její laskavosti, pochopení a vzájemné důvěry.

Alena Beranová

Znala jsem ji ze Soukendy od dětství. Ale poznaly jsme se až asi před třiceti lety. Jednou při nějaké akci ve sborové kuchyni. Zjistily jsme, že máme stejné nebo hodně podobné názory na víru, politiku, rodinu, módu, a tak jsme se začaly stýkat pravidelně. Chodily jsme ještě s kamarádkou Alenkou do kavárny a byly to super

chvíle. Mohly jsme povídat o čemkoliv a věděly jsme, že co si povíme, nedostane se dál. Když vzpomínám na Věrku, vybavují se mi ty krásné výlety do Mikulova, kde byly velké záhony levandulí a dobré víno, nebo zájezd do termálních lázní Meděru, kde všichni seděli v horkém bazénu a my s Věrkou jsme měly chladný, velký bazén jen pro sebe. Nebo jak jsme couraly po Telči, prohlížely si krásné náměstí, na Martina jsme koupily husu, pekly ji u Najbrtů, těch vzpomínek je hodně. A jen krásné, protože Věrka byla milá, příjemná a bylo s ní dobře. Měla jsem Věrku moc ráda a bude mi chybět.

Daniela Kejřová

Těšila se na setkání s Ježíšem

Vzpomínka na Adolfu Žezulovou

Narodila se 15. 5. 1931 ve Znojmě do rodiny Adolfa Mertena a Štěpánky Stejskalové jako třetí dcera. Od útlého dětství společně se staršími sestrami Štěpánkou a Josefou navštěvovala Sokol a v neděli shromáždění misijní stanice metodistického kazatele, Čechoameričana Lukeše. Na jeho práci s dětmi z neúplných rodin se podílela i maminka „Dadulky“, jak jí říkaly její sestry, a nakonec po celý život i její přátelé. Od mala byla maminkou vedena k soucitu s potřebnými a k praktickému uplatňování víry v životě.

Tatínek byl aktivní v lokální politice za sociálně-demokratickou stranu.

Období her a raného dětství má Dadulka poznamenáno válkou. Nejprve zabrání jejího rodného města německou okupační armádou, následné vyhnání neněmeckého obyvatelstva a roky druhé světové války strávené v cizím městě. Znojmo byla nucena opustit spolu se sestrami a maminkou pěšky, a navíc v obavách o osud tatínka, který byl za odvoz obilí do vnitrozemí protektorátní justici odsouzen k vězení a odvláčen do Vídně.

Útočištěm se stává město Brno, kde našla rodina možnost bydlení u příbuzných. Celý život vzpomíná na sbor tehdy Jednoty českobratrské v Kounicově ulici, kde i přes všechna válečná strádání, odříkání a všudypřítomný strach nachází celá rodina zdroj posily a duchovního pokrmu.

Tatínek byl po půl roce propuštěn, a tak se rodina zase shledává. V Brně také Dadulka ve svých dvanácti letech v roce 1943 přijala na výzvu „tetičky Procházkové z besídky“ pána Ježíše do svého srdce.

Ke konci války se před stále častějším bombardováním rodina přesouvá za Brno. Zde se během vycházky Dadulka nechtěně ocitá v ohni palby souboje mezi německým flakem a sovětskou stíhačkou. Ležela na poli, okolo vybuchovaly granáty a Dadulka volala: „Pane Ježíši zachraň mě!“ Jako zázrakem nebyla zasažena. Na tuto událost vzpomínala až do konce života.

Po osvobození se s maminkou a tatínkem vrací do Znojma (obě sestry se provdaly a zůstaly v Brně), politické okolnosti ovšem vedou tatínka z prosluněného Znojma do mlžných severních Čech, konkrétně do Bíliny, kde se stává správcem na zámku. V roce 1948 se Dada účastní sokolského sletu i památného pochodu Prahou se skandováním hesel.

Po dokončení střední školy nastupuje do lesního podniku Litvínov, který má v působnosti Krušné hory. Tím je zároveň nablízku stárnoucím rodičům, kteří potřebují více pomoci.

V roce 1952 se podílí mimo jiné s Mirkem Paterou na organizaci tzv. „lesních brigád“ ve Flájích, které sloužily jako zástěrka a náhrada za poúnorovým režimem zakázané letní tábory mládeže Jednoty československé v Hamru. Tak se několik let o prázdninách setkává mládež Jednoty při kácení stromů v lese. „Při práci na brigádě nejlépe poznáš charakter člověka,“ říkala.

Díky lesním brigádám se seznámila i s Milanem Žežulou, přijímá jeho nabídku k sňatku a po svatbě se stěhuje do Prahy, kde se stává členkou sboru v Soukenické ulici. I zde si svoji přátelskou povahou získává srdce mnohých a udržuje přátelství, která, jak můžeme dnes zpětně vidět, končí až odchodem na věčnost.

V Soukenické se zapojuje do služby zpěvem ve smíšeném pěveckém sboru a do výuky dětí v nedělní škole. Tuto službu ukončuje až s odchodem do důchodu. Charakteristický je její zájem o druhé a jejich potřeby a ochota pomoci tam, kde může. Podporuje svého muže v jeho pastorační práci a nese s ním všechnu s tím spojenou práci a obtíže. Nelze nezmínit i její „misijní nasazení“, když při turistických cestách do Bulharska a bývalého Sovětského svazu vozí v zavazadlech vždy několik překladů Nových zákonů, které pak nechává na lavičkách nebo sedadlech autobusů.

Z manželství se narodili synové Ondřej (nar. 1961) a Štěpán (nar. 1966). Porody obou byly podle lékařského hodnocení rizikové a komplikované. Na její fyzické kondici se

podepsaly roky válečného strádání. Ve výchově se převážně držela jasné představy tradičních hodnot, podle kterých žila a snažila se předat i dětem a blízkému okolí. Pracuje jako hospodářka v jídelně mateřské školy, ovšem vědomě jen na poloviční úvazek, aby měla více času na rodinu. Ovšem díky tomu má dva měsíce prázdnin, které v dobách normalizace tráví téměř celé s dětmi v Jeseníkách, které se stanou jejím milovaným místem a s nímž je nerozlučně spjata. Zde postupem doby vznikne jakési „detašované letní pracoviště“ Jednoty československé. Budoucí manžel Milan kupuje rozpadlý objekt v Ondřejovicích ještě před svatbou, ale postupně jej s Dadou „budují do obyvatelného stavu“. A to dokonce již na svatební cestě. Další rekreační objekty na doporučení manžela Milana v okolí pořizují ještě rodina Kubových a Touškových, kteří také neváhají o prázdninách otevřít své domy dorostencům a mládežníkům z různých sborů, po roce 1969 již přejmenované Církvě bratrské. A tak se nakonec pod krytím tzv. „rodinných dovolených“ konají neoficiální tábory a různá další setkání. Vyučování božího slova, sdílení ve víře a pobyt v krásné krajině Jeseníků zanechává dodnes stopy ve vzpomínkách pamětníků. Tato tradice pokračuje až do převratu v roce 1989.

Nová doba vrátila po roce 1969 přerušenu možnost cestování na západ, a tak se po dlouhé odmlce vydávají Dada a Milan do Švýcar a do Švédska, kde se setkávají s desetiletí neviděnými přáteli. Je to období jakési satisfakce.

S odchodem do důchodu Dada tráví s manželem Milanem notnou část roku v Ondřejovicích. Manžel Milan potřebuje ke konci života nepřetržitou péči své ženy a Dada tomuto úkolu věrně dostojí až do jeho odchodu v roce 2008. V péči o něj se projevuje její věrnost a neokázalá vytrvalost, která ji charakterizuje i v dalších oblastech života. Do pozdního věku aktivně „sokoluje“ tedy cvičí a udržuje fyzickou kondici. Miluje svoje vnoučata, kterým obětuje podle svých možností svůj čas i energii a prostředky. Nepolevuje na modlitbách.

Poslední roky, kdy jí přibývá nemocí a ubývá sil, trpělivě snáší omezení a bolesti a naží se nebýt na obtíž a povzbuzuje ostatní. Na setkání s Pánem Ježíšem, jak sama říká, se těší a neskrývá svoji víru. Pán Bůh vyslyšel její modlitby o rychlé skonání. Zemřela v Praze v prvních minutách dne 8. 11. 2021.

Loučíme se s maminkou a babičkou milující i kárající, ženou vytrvalou až neústupnou, v mnohém ale nejistou a upřímně hledající. Ženou v mnoha ohledech statečnou. Ženou, která dokázala věřit a mít naději, i když okolnosti byly proti. Ženou, která vyzývala k důvěře v Pána Ježíše Krista, a kterému s ubývajícími silami světila své nedokončené zápasy.

Děkujeme za její život, zachráněný pro nás na konci války tenkrát u Brna a potom jistě ještě na mnohých jiných místech. Děkujeme za její vytrvalé modlitby, které pronášela za blízké i vzdálené. Děkujeme za osobní příklad vytrvalosti a oddanosti. Vkládáme ji do Božích rukou ve víře na shledání ve věčnosti. A tak loučení s ní není loučení trýznivé a beznadějně, ale naopak plné naděje a důvěry.

Štěpán Žezula

Setkali jste se s bolestmi duše?
Prožíváte vy nebo někdo ve vašem okolí trápení?
Nevíte, zda duševní strádání není Boží trest?
Stává se váš život nesnesitelným?
Vaše duše vyvolává mnoho otázek, na které nemáte odpověď?

**KŘEŠŤANSKÉ
TERAPEUTICKÉ
CENTRUM**

KTC z.s.

Vás zve na sérii přednášek

KŘEŠŤAN A PSYCHOLOGIE

8. 12. 2021 Křesťán a deprese

Vždy ve středu v 18:00

Fofrkafé, Soukenická 15, Praha 1

FOFR KAFE
ESPRESSO BAR

Vstupné dobrovolné.

Advent a Vánoce 2021

Příchod Spravedlivého

Štěpánovo kázání o Boží přítomnosti

Nedělní bohoslužby:

28. 11. 2021 První adventní neděle

Abraham

Bůh v Mezopotamii

kde lidé hledali osud ve hvězdách

5. 12. 2021 Druhá adventní neděle

Josef

Bůh v Egyptě

kde vládl kult smrti

12. 12. 2021 Třetí adventní neděle

Mojžíš

Bůh na poušti

kde se zjevoval Hospodin

19. 12. 2021 Čtvrtá adventní neděle

David

Bůh v Izraeli

Dětská vánoční slavnost o Boží přítomnosti

25. 12. 2021 Hod Boží vánoční

Ježíš

Příchod Spravedlivého

Boží přítomnost předpovězená proroky

26. 12. 2021 Druhý svátek vánoční

Štěpán

Otevřené nebe

Boží přítomnost v životě i ve smrti

Biblické studium:

30. 11. 2021

Izák – Syn zaslíbení

7. 12. 2021

Jákob – Bůh v tradici víry

14. 12. 2021

Áron – Boží nepřítomnost

21. 12. 2021

Šalomoun – Chrám pro Hospodina

Adventní nedělní bohoslužby
v 10 hodin, biblické studium
každé úterý v 15:00 a 18.30 hodin

Sbor Církve bratrské v Praze 1
Soukenická 15, Praha 1
<https://cb.cz/praha1/portal/>

Sláva buď Bohu na výsostech!

ADVENTNÍ
KONCERT
12.12.2021
17.00 hodin

Církev bratrská v Praze 1
Soukenická 15

web CB Praha 1

Tomáš Najbrt | Lucie Soljaková | Zlatka Pelikánová
Renáta Ulmannová | Adéla Bischofová
Petr Bischof | Ladislav Veselý

Jiřina Dvořáková | Věra Matulíková
Petr Šťastný | Daniel Matulík | Tomáš Knotek

Vánoční zpívání

I letos na Petřském náměstí

Stalo se už krásnou tradicí, že v předvánočním čase se náš pěvecký sbor připojuje k dalším hudebním tělesům a společně muzicírují na Petřském náměstí pár metrů od naší modlitebny. Letos tento den nastane **ve čtvrtek 16. prosince v 18.00**. A my se těšíme, že budeme moci udělat radost nejen vám, kteří nás přijdete podpořit, ale především našim sousedům z Petřské čtvrti, pro které je tento čas jednou z mála chvil, kdy se k nim skrze naše písně dostávají slova evangelia.

Petra Veselá

BOŽÍ PŘÍTOMNOST

Dětská vánoční slavnost 2021

online nebo naživo

v neděli 19. prosince 2021

u vás v obýváku nebo v Soukenické v 10.00

Boží přítomnost

Dětská vánoční slavnost 2021

Ani letos si nenechte ujít den, na který se naše děti dlouho připravují, a který je vyvrcholením jejich adventních příprav. Den, kdy bude Dětská vánoční slavnost. I letos proběhne tato událost během dopoledního shromáždění **3. adventní neděli 19. 12. 2021 v 10.00**. Tématem celého letošního Adventu je Boží přítomnost uprostřed jeho lidu a i děti si připravily hru s tímto názvem. Věříme, že ani koronavirová opatření nic nezmění na tom, že tento den bude pro všechny dnem slavnostním.

Nicméně předcházet mu opět bude celodenní generálka. Ta proběhne **v sobotu 18. 12. 2021 od 9.00 do 15.00** a prosíme rodiče, aby pamatovali ve svém harmonogramu i na tento den.

Za všechny zúčastněné se 19. prosince na viděnou těší

Petra Veselá

Festival radosti!

Silvestr 2021 v Soukenické 31. 12. v 17.00 hodin

Končí další mimořádný rok ovlivněný světovou pandemií. Svět i církve řeší mnohá závažná témata a otázky, kterým jsme dříve nečelili. Ale na konci roku se chceme ohlédnout zpět s vděčností, a hlavně s radostí. Ne proto, že bychom si chtěli alespoň na chvíli oddechnout od starostí a zapomenout na mnoho zátěží života, ale abychom oslavili Boha, který nás zachoval až do posledního dne roku.

Tématem bude apoštolská výzva: Radujte se v Pánu vždycky! Zpívat budeme samé písně o radosti, nové i staré. Přijďte se svědectvím o tom, co vám udělalo letos radost, jak a čím vás Pán Bůh naplnil radostí. Nezapomeňme, že sdílená radost je dvojitá radost a sdílená bolest je poloviční bolest. Proto se také můžeme sdílet i s tím, co nás zatížilo. Nakonec se proto budeme společně modlit, děkovat i prosit.

Samozřejmě nebude chybět připomenutí toho, co jsme jako sbor prožili a připravená budou pro nás biblická hesla na rok 2022.

Bronislav Matulík

Boží přání do nového roku

Novoroční bohoslužba 1. 1. 2022 v 10.00 hodin

Letošní svátky nám skutečně přejí, v pátek Silvestr, v sobotu Nový rok a hned další den první neděle v roce. Pokaždé řešíme ve sboru, jestli některé z těchto shromáždění nevynechat, ale ani letos jsme to nevzdali. Proto i první den v roce, tedy 1. ledna 2022 začneme společně s naším Pánem.

Tématem bude novoroční přání. Bývá to tak, že si lidé na Silvestra a Nový rok vzájemně přejí všechno dobré. Určitě pokoj, také štěstí a v posledních dvou letech s mimořádným akcentem také zdraví. Určitě zazní mnohá novoroční přání, ale nás bude nejvíce zajímat, co by asi tak Pán církve přál nám, zkuste o tom přemýšlet...

Bronislav Matulík

Děti jsou požehnání

Představujeme ty, které se narodily v roce 2021

Letos se do našeho sboru, díky Pánu Bohu, narodilo sedm miminek a osmé, Janky a Matyho Šimových, to taky asi stihne ještě letos. Zeptala jsem se proto rodičů, co se u nich v rodině s novým děťátkem změnilo.

Jonáš Sedláček

„Maminka je v porodnici, narodilo se miminko!“ Davídek okamžitě pochopil situaci, když se jedno sobotní ráno probudil a zjistil, že vedle Izíka leží babička. V pátek 14. května 19 minut před půlnocí se nám narodil Jonášek. A od té doby je nás pět.

Hned, když jsme si Jonáška dovezli domů, bráchové se na něj nadšeně vrhli. Miminko si chtěli hned chovat, mazlit, později vozit v kočárku... A od té doby nám Jonášek doma dělá spoustu radosti. Samozřejmě občas na něj bráchové žárlí a chtějí ho odložit, ale velmi často nechce Davídek do školky, protože chce být pořád s miminkem, s láskou se s ním ráno loučí nebo ho nadšeně běží pozdravit, když přijde ze školky domů. A Izík zase hlídá, aby nám ho někdo náhodou neodvezl, mimi musí

zůstat doma, nikdo cizí si ho nesmí půjčit, protože to je naše a hlavně jeho miminko. A tak se sice musíme kolem tří dětí dost otáčet, ale když si pro něj přijdeme po probuzení do ložnice a zpod peřinky na nás vykouknou šťastná rozesmátá očička, víme, že to rozhodně má smysl.

Daniela a Adam Sedláčkovi

Adéla Kaplanová

Co se u nás v rodině změnilo s narozením Adélky?

Ačkoli je Adélka naše třetí dítě, jsme rodiči velmi krátce. Jsou to jen čtyři roky. Jsme začátečníci. Když se narodil náš nejstarší syn, bylo to „z nuly na sto“. Změna velká, vystřízlivění a lekce pokory. Měl jen drobné zdravotní potíže – potravinové alergie, ekzémy, průjmy, špatně spal, plakal. Snadno by se řeklo, že se nic tak hrozného nedělo. A já jsem bývala první, kdo by měl komentáře typu „vždyť o nic nejde“ nebo „jsou horší věci na světě“. To bezpochyby jsou. Ovšem některé věci člověk musí sám zažít, aby přestal být necitlivý k ostatním. Bylo to dosud nejtěžší období rodičovství. Když mu po druhém roce diagnostikovali celiakii, byla to neskutečná úleva. Prostřednímu synovi bylo v tu dobu půl roku a začalo být veselo. Neznamená to, že by člověk nebyl unavený a neřešil spoustu problémů či povinností, ale ve srovnání s prvními dvěma

lety to je nicotné. Kluci spolu dělali všechno, byla to opravdu legrace. Lépe řečeno, je to legrace doposud. Velmi si s manželem užíváme nabyté zkušenosti, které zjednodušují péči o děti. Zkušenosti a možná určitá otupělost či apatie dělají rodičovství (z mého pohledu) mnohem krásnější. Nutno podotknout, že sama od sebe nejsem příliš upjatá a hodně věcí neřeším. Možná by to pro někoho bylo až moc. Například nežehlím, vytírám výjimečně a mám prach na parapetech. Moje děti mají občas špinavou pusku, tričko na ruby a vyměněné ponožky. Nebyla jsem taková vřdycky, částečně mě to naučil život, ale nejvíc moje kamarádka. Naučila mě, jak se s dětmi smát, jak je i sebe uvolnit a že se svět nezboří, když bude kečup na ubrusu. Když se měla narodit Adélka, nic zvláštního se nedělo. Plynula každodennost. S jejím vstupem do naší rodiny se zásadně nezměnilo opravdu nic. Kromě stěhování a většího auta je všechno při starém. Nic zásadně, ale všechno „o trochu“. Jsem o trochu víc unavená, mám o trochu víc šedivých vlasů, o trochu více se rozčiluji a současně se o trochu více smějeme. Když jsou všichni najednou nemocní, je to 3× horší. Ale když jsou zdraví, je to radost na třetí.

Klára Kaplanová

Ruben Štěpán

Ruben se nám narodil na začátku června a docela přirozeně vplul do naší rodiny. Máme teď dva malé chlapečky. Dvouletý Filip se seznamuje s mladším sourozencem, poznává, jaké to má výhody a nevýhody, a my zase poznáváme život rodičů dvou dětí. Je to velká radost, ale času na odpočinek moc nezbyvá, dvě ruce jsou málo a den by měl mít alespoň třicet hodin, aby bylo možné mít čas i sami na sebe. I tak si ale novou roli užíváme a těšíme se z pokroků našich dětí!

Marta a Marek Štěpánovi

Amálie Ester Beranová

Na začátku září se náš život změnil již podruhé – narodila se nám Amálie Ester. Jejím příchodem se naše rodina rozrostla ze tří na čtyři a naše Tereška Lilien získala partáka na lumpárny a budoucí nejlepší kamarádku (to je samozřejmě přání nás rodičů).

Za ty poslední tři měsíce, co máme DVĚ děti, mohu říci, že je u nás doma DVOJNÁSOB radosti a úsměvů, ale stejně tak DVAKRÁT více pláče a bolístek. Je to DVOJITÉ štěstí a přeplněné srdce láskou, ale i strachem. Je to obrovská vděčnost Pánu Bohu za DVA zázraky a požehnání, které nám skrze ně bylo dáno. Je to touha se rozpůlit a být na DVOU místech najednou, aby člověk nepropásl daný oka-

mžik ani s jednou z nich. Amálko, děkujeme Ti, že jsi do naší rodiny zapadla jako chybějící puzzle v obrázku a budeme dělat vše pro to, abys byla s námi moc šťastná.

Pavla a Lukáš Beranovi

Josefína Vovsová

Co se změnilo s Josefínou? Všechno a nic. Je to bytost, s kterou jsme dlouho dopředu počítali a předtím ji chtěli, takže změny přijímáme s neměnným klidem a trpělivostí. Negativa vysoce převyšují pozitivita. Zásadní mě přijde, že si oba přijdeme naplnění. Bára žila předtím uměleckou tvorbou a práce učitelky výtvarky jí v ní překážela.

Nyní se bude pokoušet pracovat během péče o Josefínu, což není ideální, ale každou činnost dělá ráda a spíše je dokáže skloubit. Pro mě se toho na rozdíl od Báry změnilo výrazně méně. Musím chodit do práce a ve volném čase pomáhám, s čím mi Bára dovolí. Má práce mě však extrémně baví a daří se mi v ní vyvíjet, těším se tedy jak do práce tak domů na rodinu. Pozitivní energie nás obou má dopad na celkovou atmosféru domácnosti a doufáme, že i na Josefínu. Finanční náklady jsou zatím zanedbatelné. Víme, že budou růst, ale nebojíme se, peníze se dají vždycky nějak sehnat.

Tomáš, Bára, Josefína, Noe Vovsovi

Tobiáš Calta

V říjnu k nám do rodiny přibyl Tobiáš a rázem se všechno, docela očekávaně, změnilo. Anitka ho láskyplně přivítala, Eliáš ho přijal jakožto fajn návštěvu, a když byl čas, aby návštěva odešla, říkal: „Mimi, di pyč.“

My rodičové jsme si říkali, že už nás je doma celkem dost a sžívali se s novým členem rodiny. Já často seděla u stolu hledíce na řádící zvěř a přemýšlela, jaká bude nová strategie vypravování se z domova se všemi třemi, až bude Michal zase víc v práci. Jediné, co jsem věděla, bylo to, že si to sedne, ale netušila jsem jak.

A pak, po pár dnech doma, onemocněly postupně všechny tři děti a Tobi se z toho dostával celý měsíc. Někdy to bylo opravdu náročné a byla jsem moc ráda za to, že jsme na to dva.

Ted' už je tu s námi Tobi šest týdnů, momentálně je zdravý. Anitka ho pořád ráda opečovává. Eliáš už mu neříká „Di pyč!“ Vyměnil to za „Di doů!“ a chce, aby už chodil a hrál si s ním. Vypravování z domova je sice delší, ale jde to. Stále jsme na to dva! I když je to někdy fičák, jsme s Michalem zatím hezky sehraní.

Tobi roste jako z vody. Pozoruje, co se kolem děje. Nejlepší jsou ty jeho miminkovské ksichtíky a úsměvy ze spaní a jsme všichni moc vděční, že ho máme!

Martina a Michal Caltovi

*Osmým miminkem je **Nathaniel Verner**, a o něm zase někdy příště.*

Sandra Němečková

*Děti jsou též darem od Hospodina ... Takové děti, v mládí zplozené, jsou jako šípy v ruce bojovníka. Šťastný je ten, kdo jich má plný toulec. **Žalm 127***

prosinec
2021

samaří

SOUKENICKÁ 15, PRAHA 1

www.klubsamari.cz

ve čtvrtek od 18 hodin

9. 12. Spiritualita Moudrosti

**Přednáška básníka
a psychoterapeuta Adama Borziče**

S postavou sv. Sofie – Boží Moudrosti se setkáváme ve Starém Zákoně.

Její přítomnost nacházíme také v evangeliích i v rané křesťanské a gnostické tradici.

Vydáme se po stopách Sofie a její spirituality v ortodoxních i neortodoxních mystických tradicích.

Inspiraci nalezneme i u současných teoložek, teologů a duchovních učitelů jako jsou Cynthia Burgeault, Christopher Bamford a Matthew Fox.

Budeme zkoumat, čím je sofiální duchovnost specifická, jaký je vztah Sofie ke stvoření a k naší tvořivosti.

pořadatel:

Sbor
Církev
bratřská
v Praze 1

ForťKafe
Soukenda

**podpořeno
grantem:**

**mediální
partneři:**

Ze staršovstva

Tentokrát se v průběhu listopadu sešlo naše staršovstvo hned 4×. Jedním z důvodů byla koronavirová situace v naší zemi, ale popořadě. Zde jsou nejdůležitější body, které se probíraly:

- Je nutné posílit technický tým, který zajišťuje obrazově a zvukově naše bohoslužby. Stále platí výzva ke všem, kteří by byli ochotni se do této služby zapojit.
- Sborová dovolená v roce 2022 proběhne v termínu 31. 7. až 7. 8. 2022 v hotelu Mústek v Jáchymově.
- Staršovstvo společně s Miffkovými řešilo, jaká je a jak se vyvíjí situace ohledně správcovství v našem domě.
- Staršovstvo napřed projednávalo detailní plán Sborového dne, ale díky zhoršující se epidemiologické situaci na dalším setkání rozhodlo, že bude zodpovědnější zachovat pouze dopolední bohoslužby.
- Rozhodlo se také o prozatímním zrušení setkávání u kávy v neděli po bohoslužbách, dokud se nezlepší epidemiologická situace v naší zemi.
- Za náš sbor byli na seniorátní shromáždění vysláni Radislav Novotný a Matyáš Šíma.
- Adventní program bude v letošním roce inspirován kázáním Štěpána podle Skutků 7. kapitoly.
- Uzavřela se jedna etapa rekonstrukce neveklovské fary, nyní budeme čekat na nacenění dalších prací.
- Do předního domu v Soukenické se přestěhovali noví nájemníci – rodina naší varhanice Jiříny Dvořákové.
- Do našeho bytu v Kralupech se nastěhovala rodina Machova, kterou uvítalo i celé kralupské společenství.
- Probíral se návrh na zkrácení nedělních čtených oznámení a možné jiné formy tohoto sdělení.
- Staršovstvo má dlouhodobé téma – duchovní stav našeho sboru. Prosíme o modlitby za moudrost nejen k diskuzím, ale i ke krokům, které by mohly z diskuzí vyplynout.

NAROZENINY

Matějovský Lukáš	1. 12.
Tauerová Blanka	2. 12.
Šímová Jana	4. 12.
Hlávková Jaroslava	5. 12.
Němečková Anna	6. 12.
Váňa Zdeněk	7. 12.
Žezulová Hana	8. 12.
Švrčková Marcela	9. 12.
Matulík Bronislav	12. 12.
Sluga Jaroslav	13. 12.
Hrnko Milan	17. 12.
Pavlíková Alena	17. 12.
Bartošová Eva	18. 12.
Borovičková Daniela	20. 12.
Černá Hana	26. 12.
Štěrbová Eva	28. 12.

staršovstvo

Mimořádná shromáždění

Hod Boží vánoční – srdečně zveme na První svátek vánoční v sobotu 25. prosince 2021 v 10.00 hodin. O příchodu Spravedlivého bude kázat kazatel Pavel Černý.

Silvestr – v pátek 31. prosince 2021 v 17.00 hodin zveme na setkání poslední den v roce, které se uskuteční v duchu radosti a vděčnosti. Zároveň bude vysíláno online.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.15 10.00	modlitební chvíle NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru
Úterý	15.00 18.30	setkání nad biblí setkání nad biblí
Středa	18.00	zkouška pěveckého sboru
Čtvrtek	16.30 16.30 18.30	setkání maminek s dětmi setkání Awany setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.00	V prosinci se bohoslužby konají jen online: https://cb.cz/praha1/portal/primy-prenos-nedelni-bohosluzby/

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXXI
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Martina Caltová, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800